

né směnce, kterými byly odklizeny pochybnosti pojící se k čl. 43 býv. rak. směn. řádu, jenž neměl stejného předpisu, a kterými bylo zřejmě vysloveno to, čeho bylo docilováno teprve obtížným výkladem čl. 43 býv. rak. zák. a co se pro obor tohoto zákona stalo pravidlem teprve soudní praxí. (Rouček: Československý zákon směnečný, druhé vydání, str. 214). Praxe ta se zakládala na judikátech bývalého vídeňského nejvyššího soudu čís. 12, 13, 75 — usnesení ze dne 13. června 1851, čís. 4549, ze dne 21. července 1853, čís. 7187 a plenissimární usnesení ze dne 8. července 1872, čís. 7201 — a československého nejvyššího soudu rozhodnutí čís. 4550 sb. n. s. Stálá judikatura pojící se k převzatému druhému odstavci § 44 uher. sm. zák. — viz rozhodnutí ze dne 16. března 1929, Rv III 1250/28, čís. 105 uradnej Sbíerky ročník I., str. 178, — jakož i odůvodnění řečených vídeňských judikátů nedopouštějí pak jiného závěru, než, že při domicilu s udáním domiciliáta není k zachování směnečných práv proti příjemci (proti výstavci vlastní směnky) třeba včasné protestace u domiciliáta jen tehdy, je-li domiciliát v době splatnosti směnky podle obsahu směnky jejím vlastníkem, tedy věřitelem směnečným, a že pouhá držba směnky nestačí. Opačný názor odvolacího soudu tedy neobstojí. V souzeném případě je zjištěno, že v době splatnosti směnky dne 1. října 1931 filiálka banky Ž. v Olomouci nebyla podle obsahu směnky jejím vlastníkem, nebyla směnečným věřitelem, nýbrž že byla směnka jen v držení filiálky banky Ž. v Olomouci uvedené na směnce jako domiciliát. Bylať na ni sice původně směnka indosamentem převedena od výstavce a zároveň remitenta, ale ona ji dále žirovala na řád banky Ž. v Praze, tato pak jí vrátila směnku dne 21. září 1931 — bez žíra. Předpoklad odvolacího soudu, že olomoucká filiálka banky Ž. a pražská centrála nejsou jediným právním podmětem, není v dovolacím řízení napadán a nelze se proto otázkou touto zabývat. Je-li tomu tak, bylo, když směnka později byla blankoindosamentem převedena na žalobkyni i s doložkou domicilu a domiciliáta a tedy zůstala směnkou domicilovanou u filiálky banky Ž. v Olomouci, k zachování směnečných práv žalobkyně proti příjemci třeba protestace u domiciliáta a, poněvadž se tak nestalo, zanikl směnečný nárok žalobkyně proti příjemci, žalovanému. Na tom nic nemění, že směnečná suma byla v den splatnosti zaplácena výstavcem, remitentem, a pak směnka převedena směnečně blankopodindosamentem na Okresní záložnu v P., žalobkyni, neboť to mělo jen v zápětí, že se neprotestovaná směnka stala směnkou na viděnou (Rouček: Českosl. zákon směn., 2. vydání, str. 101) s omezením § 14 (1) sm. zák., nemohlo však odčiniti následky opomenuté protestace. Poněvač podle toho, co uvedeno, směnečný nárok proti žalovanému jako příjemci zanikl, žalovaný námitku tuto, jež podle § 87 sm. z. působí i proti žalobkyni, včas uplatnil, při ní i v dovolání setrval, bylo již z toho důvodu vyhověti dovolání a změnou rozsudků nižších soudů zrušiti směnečný příkaz platební, aniž bylo třeba se obíratí s ostatními vývody dovolání.

Čís. 12036.

V přihlášce dávky z majetku v přednostním pořadí má berní úřad, není-li to zřejmo již z pozemkové knihy ani ze zájemních nebo z jiných exekučních spisů, též doložiti, kdy byl doručen platební rozkaz a kdy

se tudíž dávka (její poslední splátka) stala dospělou, by exekuční soud mohl posouditi, zda přednostní právo pro dávku z majetku ještě trvá.

(Rozh. ze dne 29. října 1932, R I 529/32.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice bernímu úřadu v přednostním pořadí dávku z majetku. Rekursní soud nepřikázal dávku z majetku v přednostním pořadí. **D ů v o d y:** Berní úřad byl povinen, by aspoň při rozvrhovém roku prokázal, že tříleté přednostní právo uspokojovací jest ještě po právu anebo, že pro dávku z majetku byla vedena exekuce (§ 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.). Nestalo-li se tak, jest přihláška neúplná a nemůže býti základem přikázání.

Nejvyšší soud nepochybně dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Názor rekursního soudu, že pohledávka berního úřadu na zaplacení dávky z majetku 700 Kč nebyla přihlášena, jak vyžaduje § 210 ex. ř., a že proto nemůže býti přikázána v přednostním pořadí, jest správný. Podle § 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. promlčuje se zákonné právo zástavní, jež požívá podle téhož zákonného ustanovení dávka z majetku na nemovitosti nejvýše v částce 30% přede všemi právy, vázajícími na nemovitosti ať z veřejnoprávního, ať soukromoprávního titulu, ve třech letech ode dne, kdy se poslední lhůta dávky stala splatnou, a lhůta ta přetahuje se jen soudním vymáháním dávky. Poněvadž soud, rozvrhuje nejvyšší podání, musí rozhodnouti, zda přihlášeným daním a dávkám přísluší přednostní zákonné zástavní právo, čili nic, bylo nezbytno, by podle § 210 ex. ř., ano z pozemkové knihy ani ze zájemních nebo z jiných exekučních spisů to zřejmo nebylo, včas bylo též hledíc k ustanovení § 55 zákona čís. 309 z roku 1920 a § 11 zákona čís. 6 z roku 1924 o splatnosti dávky doloženo, kdy byl doručen platební rozkaz a kdy se tudíž dávka, pokud se týče její poslední splátka stala splatnou. Ježto se tak nestalo a podle přihlášky trvání přednostního práva zákonného pro přihlášenou dávku z majetku nebylo nijak osvědčeno a soud není povolán ani oprávněn, by nedostatečnou přihlášku z úřední moci doplňoval, neprávem první soud přiznal dávce z majetku přednostní pořadí a rekursní soud nepochybil, když na stížnost v tom směru přednostní uspokojení dávce z majetku odepřel.

Čís. 12037.

I v případě § 178 obč. zák. může soud zbaviti otce otcovské moci, zneužíval-li ji otec, neplnil-li povinnosti z ní vyplývající nebo nasvědčují-li veškeré skutečnosti spolehlivě tomu, že se otec chová tak, že by ponechání dítěte pod mocí otcovskou se zřetelem ke všem právům prýstícím z moci otcovské bylo dítěti jen ke zhoubě a ohrožovalo jeho blaho tělesné i duševní.

(Rozh. ze dne 29. října 1932, R I 743/32.)